

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Sáu ngày 17/06/2022.

*****

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 918

“TIN VÀO NGƯỜI XƯA LÀ NGƯỜI CÓ THÀNH TỰU”

Những điều người xưa dạy đã được thời gian, không gian chứng thực nhưng chúng ta không tin. Chúng ta tin vào những những điều hiện đại, những tri thức của thế gian chưa những điều này chưa được thời gian và không gian chứng thực. Nếu những điều này sai lầm thì chúng ta phải chịu thiệt thòi. Giáo huấn của Cổ Thánh Tiên Hiền đã mấy nghìn năm mà chúng ta không tin, không nỗ lực phát triển. Chúng ta tiếp nhận học thuyết của phương Tây trong khi những học thuyết này không được lưu xuất ra từ tâm thanh tịnh mà lưu xuất từ tâm danh vọng lợi dưỡng.

Hòa Thượng nói: *“Tin vào người xưa là người có thành tựu”*. Những điều người xưa nói ra đã được không gian và thời gian nhiều nghìn năm chứng thực. Giáo huấn của Thích Ca Mâu Ni Phật đã gần 3000, đã vượt qua không gian, vượt qua thời gian và tồn tại đến ngày nay. Nếu không phải là chân lý thì không thể tồn tại đến ngày nay. Giáo huấn của Khổng Lão Phu Tử cũng đã hơn 2000 năm, nếu không phải là chân lý thì cũng không thể vượt qua không gian thời gian như vậy. Các Ngài là *“vạn thế sư biểu”*, là bậc Thầy của muôn đời. Giáo huấn của các Ngài là chuẩn mực, là khuôn mẫu cho muôn đời cho nên chúng ta tin vào người xưa thì nhất định có thành tựu.

Không phải là những điều người ngày nay nói thì không tốt, nhưng những điều người ngày nay nói ra chưa được trải nghiệm bởi thời gian và không gian, chưa vượt qua được thời gian và không gian. Người hiện đại thường chạy theo trào lưu. Họ thấy một diễn viên nổi tiếng thì bắt chước theo cách mặc, kiểu tóc, thậm chí bắt chước sở thích ăn uống của người nổi tiếng đó. Nhưng những trào lưu đó không tồn tại lâu dài mà luôn luôn thay đổi vì những điều đó chỉ thỏa mãn sở thích, thị hiếu cá biệt chứ không phải là sự chuẩn mực.

Nhiều ngàn năm trước, ông cha ta đã chú trọng đến hiếu đạo. Hiện nay, khi chúng ta nói về hiếu đạo, thực hành hiếu đạo cũng khiến cho rất nhiều người động lòng. Nhiều ngàn năm sau, người ta nghe nói về chữ *“Hiếu”* cũng sẽ động lòng. Nếu một điều đã là chân lý thì sẽ bất di bất dịch, vượt qua không gian thời gian, luôn được thừa hưởng, kính trọng và tiếp nối.

Hòa Thượng nói: *“Người tin vào người xưa thì rất khiêm tốn, luôn có thái độ kính trọng đối với tất cả mọi người, nhất định là người khiêm tốn, nhất định là người không tự khoe khoang mình. Người ưa thích khoe khoang công trạng của chính mình thì nhất định là người không có thành tựu”*.

Trong rất nhiều các bài giảng, Hòa Thượng nói: **“Tôi có được chút thành tựu như ngày hôm nay là nhờ các vị Thầy của mình”**. Ngài thường nhắc đến Đại sư Chương Gia, Giáo sư Phương Đông Mỹ, Lão cư sĩ Lý Bình Nam. Ngài cũng thường nhắc người ân nhân hộ pháp suốt 30 năm là bà Hàn Anh. Nhờ có sự hộ pháp đặc biệt của bà mà Ngài mới có được ngày hôm nay. Ngài nói: **“Hơn ba mươi năm, ngày nào tôi cũng có pháp tòa để giảng dạy”**. Ý của Hòa Thượng là ngày nào Ngài cũng được học tập, được trau dồi, không bị đứt quãng.

Hòa Thượng nói: **“Người có thành tựu là người có những đức hạnh khiêm tốn, kính người, luôn biết tri ân báo ân. Người tự khoe khoang thì nội tâm rộng tuếch. Chúng ta là người học Phật. Người học Phật càng có thành tựu, càng có đạo đức thì càng khiêm cung kính nhường, đặc biệt là rất giản dị, dễ gần gũi, đối đãi với tất cả người sự vật sự việc càng cung kính”**.

Lời nói của Hòa Thượng cho chúng ta tiêu chuẩn để chúng ta nương tựa, kết bạn, kết hội. Nếu họ không có những tiêu chuẩn này thì chúng ta nên tránh xa, nếu không thì họ sẽ lôi kéo, làm hỏng nội tâm của chúng ta. Để có được thân người đã khó được, để được gặp chánh pháp lại càng khó. Nếu chúng ta mất đi đạo tâm thì không những đời đời kiếp kiếp khó mà gặp được chánh pháp mà còn khó có lại được thân người. Vì người đã mất đạo tâm, mất tín tâm thì việc ác nào cũng có thể làm, bất cứ việc thị phi nhân ngã nào cũng có thể làm. Mất đi đạo tâm chính là mất đi huệ mạng, vậy thì không dễ gặp lại Phật pháp, thân người cũng không dễ có lại. Vì vậy chúng ta phải rất cẩn trọng khi kết bạn!

Hòa Thượng nói: **“Trong thế gian và xuất thế gian, để có thành tựu thì không gì khác hơn là tinh tấn. Vì sao Bồ Tát ở trong ngay một đời có thể thành Phật? Bồ Tát có một pháp duy nhất chính là nhờ sự tinh tấn, không ngừng nỗ lực”**. Vậy thì chúng ta muốn có thành tựu thì không gì khác hơn là phải nỗ lực, không ngừng phấn đấu. Ban đầu chúng ta phấn đấu thì chúng ta thấy rất khổ nhưng khi đến một giai đoạn nào đó, chúng ta sẽ không ở trạng thái phải phấn đấu nữa mà điều này đã trở thành tự nhiên. Người ngày nay luôn ở trạng thái mau mau, mau mau ăn cơm, mau mau đi ngủ, mau mau làm việc, làm gì cũng mau mau. Đó là tâm bao chao, xao động, một chút Định cũng không có.

Hòa Thượng nói: **“Một người tu hành có thành tựu thì phải dựa vào chính mình, không dựa vào người khác. Người không tinh tấn, người phải dựa vào người khác đốc thúc thì xưa nay trong và ngoài nước không tìm được một người có thành tựu”**. Ban đầu có thể chúng ta cần đốc thúc, cần được nhắc nhở nhưng sau đó chúng ta phải dựa vào chính mình, tự mình không ngừng nỗ lực. Nếu ngày nào chúng ta cũng cần được người khác “lên dây cót” chúng ta mới nỗ lực phấn đấu thì chúng ta không thể thành tựu.

Hòa Thượng nói: **“Bạn xem coi: Tất cả những người có thành tựu đều dựa vào chính mình phấn phát mà có thành tựu”**. “Phấn phát” là phấn đấu, nỗ lực. Nếu chúng ta luôn phải có người gọi chúng ta mới thức dậy thì một ngày nào đó khi không ai gọi thì chúng ta không dậy nữa. Tôi đã hình

thành một bản năng, công việc dù bận rộn đến mấy, cơ thể dù mệt mỏi như thế nào thì tôi luôn tỉnh dậy trước 3 giờ 30 phút sáng. Tôi đặt đồng hồ báo thức lúc 3 giờ 40 phút sáng nhưng 3 giờ 30 phút là tôi tự động thức dậy. Điều này đã trở thành tự động, tự giác. Tôi không bao giờ nghĩ rằng hôm nay mình mệt quá nên có thể được ngủ dậy trễ, được ngủ bù. Nếu chúng ta luôn phải dựa vào người khác vậy thì một ngày nào đó, khi không có người khác đốc thúc nữa, chúng ta sẽ lui sụt cũng giống như thuyền đang đi ngược dòng nước thì bị đẩy lùi lại.

Hòa Thượng nói: **“Trong tất cả phương diện tu học, làm những việc làm lợi ích chúng sanh đều phải có tinh thần vượt khó. Nếu chúng ta vừa gặp khó khăn, vừa gặp trở ngại đã thoái lui thì không thể có được thành tựu”**. Nhưng bệnh này chúng ta đều bị rất nặng. Chúng ta vừa gặp một chút khó khăn, một chút trở ngại thì đã thoái tâm, nản chí, than thở, kêu khổ, không thể vượt qua. Các Ngài trở thành Phật, trở thành Bồ Tát, trở thành Thánh Hiền Nhân vì các Ngài không ngừng nỗ lực, không ngừng vượt khó.

Hòa Thượng nói: **“Tất cả pháp ở thế gian và xuất thế gian nếu không có sự nhẫn nại, không có tâm vượt khó thì không thể nào có thành tựu, dù có thành tựu đi chăng nữa thì thành tựu đó không phải là của chính mình”**. Tất cả các việc làm ở trong Phật pháp và ở trong thế gian pháp đều cần phải có sự nhẫn nại. Trong Kinh điển, Phật luôn dạy bảo và nhắc nhở đại chúng phải có sự kiên nhẫn, nhẫn nại.

Thích Ca Mâu Ni Phật đã làm ra biểu pháp cho chúng ta. Ngài xuất thân là một Vương tử sống trong nhung lụa bậc nhất. Vua Tịnh Phạn xây cho Ngài cung điện Bốn Mùa, mùa lạnh thì sống ở cung điện ấm áp, mùa nóng thì sống trong cung điện mát mẻ. Nhưng Ngài đã chọn đời sống ba y một bát, dưới gốc cây ngủ một đêm, nửa ngày ăn một bữa. Nếu chúng ta dưới gốc cây ngủ một đêm, nửa ngày ăn một bữa thì chúng ta không cần tranh với người, không cần mong với đời. Chúng ta phải có sự nhẫn nại, kiên trì thì mới thành tựu.

Hòa Thượng nói: **“Sở dĩ Thánh Hiền có thể làm Thánh Hiền, Hiền Nhân có thể thành Hiền Nhân, Bồ Tát có thể thành Bồ Tát, Phật có thể thành Phật không gì khác hơn chính là ở sự nhẫn nại, vượt khó. Các vị xem Phật Bồ Tát không ngừng tinh tấn”**. Các Ngài không ngừng nỗ lực, không ngừng phấn đấu. Hòa Thượng đi khắp năm châu bốn biển, sự hậu đãi của người đối với Ngài vô cùng lớn. Ngài cũng tiếp nhận để làm Phật sự ở nơi đó, khi làm xong Phật sự thì Ngài quay trở về với đời sống “vô tư vô cầu”. Ngài không dính mắc vào sự tiện lợi, hậu đãi mà người khác dành cho mình.

Con người sẽ phải trải qua những khảo nghiệm. Từ 5 triệu, đến 10 triệu, 5 tỷ, rồi 5000 tỷ, 50.000 tỷ có làm chúng ta động tâm không? Chúng ta rất khó mà vượt qua được những khảo nghiệm này. Sở dĩ Thánh Nhân có thể trở thành Thánh Nhân, Hiền Nhân có thể trở thành Hiền Nhân, Phật Bồ Tát trở thành Phật Bồ Tát vì các Ngài đã vượt qua được những trở ngại, những ngưỡng này. Quân tử sở dĩ được mọi

người kính trọng bởi vì họ vượt qua được sự cám dỗ của đời thường, họ là những người **“thấy lợi không màng, thấy khó dân thân”**.

Hòa Thượng nói: **“Người ta sợ dĩ không có một chút thành tựu nào chẳng qua bởi vì họ không có sự nhẫn nại, kiên trì. Ngày nay chúng ta đã tiếp nhận được Đại Đạo. Đại Đạo chính là pháp môn niệm Phật cầu vãng sanh Tịnh Độ. Chúng ta phải đặt Đại Đạo này cao hơn tất cả những thứ khác vì Đại Đạo này giúp chúng ta vượt thoát sinh tử”**.

Những thứ tiền tài, địa vị, danh vọng thế gian chỉ là những thứ ràng buộc làm chúng ta phiền phức. Ở ngay trong đời sống này chúng ta đã bị phiền phức, khi chuyển thân lưu lạc trong vòng sinh tử thì còn phiền phức hơn. Hòa Thượng giảng đạo lý, nói Phật pháp nhưng Ngài luôn nhắc chúng ta pháp phải thực hành để vượt thoát được sinh tử. Ngài nói rất nhiều chuyện khác nhau nhưng Ngài luôn nhắc chúng ta phải buông bỏ để niệm Phật.

Chúng ta vừa gặp một người chưa hiểu đạo lý, chúng ta đã khuyên họ buông bỏ để niệm Phật cầu vãng sanh đi. Họ đang sống giàu sang thì chúng ta khuyên họ bỏ nhà lầu, bỏ xe đẹp để niệm Phật cầu vãng sanh. Đó là hoang đường. Chúng ta phải giúp họ hiểu rõ đạo lý! Khi họ chưa hiểu rõ đạo lý mà chúng ta khuyên họ niệm Phật cầu vãng sanh thì chúng ta sẽ khiến họ sợ hãi vì họ nghĩ vãng sanh là chết!

Hòa Thượng nói: **“Trong Phật pháp nhất là pháp môn Tịnh Độ, không luận là Giải và Hành, chúng ta đều phải một môn thâm nhập”**. “Giải” là chúng ta phải hiểu thấu. “Hành” phải miên mật, tinh chuyên. Lời khai thị của Tổ Sư Tịnh Độ dạy chúng ta phải **“tin sâu, nguyện thiết, hành miên mật”**. Rất nhiều người chạy theo sự dẫn dụ của người khác rồi làm sai. Khi giảng “*Kinh Vô Lượng Thọ*”, Hòa Thượng nói: **“Bạn có đủ can đảm suốt cuộc đời này chỉ niệm một câu A Di Đà Phật không?”**. Điều này không dễ!

Hòa Thượng nhắc chúng ta: **“Phàm hễ là người có thành tựu đều phải không ngừng huân tập, ngày ngày nghe, ngày ngày học, không một ngày nào gián đoạn. Nhờ vậy mà họ thông đạt được Phật pháp, khi thông đạt rồi thì họ mới có thể nhất môn thâm nhập”**. Chúng ta phải thông đạt, phải hiểu thấu thì mới có thể **“nhất môn thâm nhập”**. Để có thể thông đạt thì không gì khác hơn là chúng ta huân tập, ngày ngày học, ngày ngày nghe, ngày ngày tra dồi, bồi đắp. Người xưa nói: **“Thiên tài là do sự nhẫn nại dài lâu”**.

Có rất nhiều người luôn dò dẫm, tìm đường, không xác quyết. Họ dò dẫm cả chục năm rồi mà vẫn dò dẫm. Khi thấy người khác có thành tựu thì họ không tin, lại tiếp tục dò dẫm. Hôm trước tôi nói thẳng với một người: **“Chẳng qua là lười biếng, sợ nhọc nhằn, sợ gánh vác, bản thân mình rất mong muốn đạt được thành tựu như người ta nhưng không dám bắt tay làm!”**. Nếu chúng ta chưa tin thì chúng ta không dễ gì nghe lời và làm theo. Cho nên Hòa Thượng nói: **“Người mà tin vào người xưa là người có thành tựu”**. Người không tin vào người xưa thì nhất định không có thành tựu.

Thích Ca Mâu Ni Phật và Khổng Lão Phu Tử đã làm ra tám gương cho chúng ta. Thích Ca Mâu Ni Phật nói: **“Ta chỉ nói lại những lời mà bấy đời chư Phật đã nói”**. Ngài dạy chúng ta tin vào lời người xưa. Trước Ngài đã có bảy vị Phật quá khứ đã ra đời. Khổng Lão Phu Tử cũng nói: **“Thuật nhi bất tác”**, Ngài chỉ thuật lại chứ không sáng tác. Bậc Chí Thánh Tiên Sư mà còn nói như vậy! Chúng ta ngày nay tự cho là mình có thể sáng tác, sáng tạo vậy. Đó chỉ là vọng tưởng, không phải là từ tự tánh lưu xuất.

Người xưa, Phật Bồ Tát, các bậc Chí Thánh Tiên Sư đã làm ra biểu pháp, dạy chúng ta phải tin vào người xưa. Trong tự tánh của chúng sanh vốn đủ, vậy thì ai là người sáng tác? Khi chúng ta tu tập đạt đến mức độ nhất định thì chúng ta sẽ khai mở được kho tàng của tự tánh, tự tánh sẽ lưu lộ. Chúng ta học là để khơi dậy tự tánh. Nếu chúng ta biết học thì có thể khơi dậy. Nếu chúng ta không biết học thì chỉ là **“sở tri kiến”**, cái học của chúng ta sẽ chướng ngại cái vốn có trong tự tánh. Có những người cho rằng chính mình tài năng, chính mình rất giỏi. Chính sự ngạo mạn, chính sự học đó của họ đã chướng ngại những cái vốn có trong tự tánh. Cái học của chúng ta chỉ là những điều vọng tưởng, còn cái trong tự tánh của chúng ta mới là chân thật.

Hòa Thượng có thể đến Liên Hợp Quốc để họp, nói chuyện trước đại diện của tất cả các quốc gia. Những năng lực đó Ngài không cần phải được đào tạo bài bản mà được lưu xuất từ tự tánh thanh tịnh. Những năng lực đó mỗi chúng ta đều có. Trong tự tánh của chúng ta vốn đầy đủ mọi năng lực. Muốn khai mở tự tánh, muốn có thành tựu thì chúng ta cần phải nghe theo người xưa, làm theo người xưa.

Hòa Thượng nói: **“Những con người ngạo mạn cho dù có gặp Lão sư tốt đi chăng nữa thì cũng không học được cái gì vì trong mắt của họ không có Lão sư?”**. Người xưa chính là Lão sư, là Thầy. Trong mắt họ không có Thầy, không có Lão sư cho nên họ không nghe lời của Lão sư. Bệnh lớn nhất của chúng ta là **“cống cao ngã mạn”**, chúng ta **“tự vĩ vi thị”**, tự cho mình là đúng, tự cho mình là biết. Chúng ta cho rằng chúng ta sống ở thời đại văn minh tiên tiến thì phải hơn người xưa. Chúng ta sống ở trong thời đại công nghệ hiện đại nhưng những thứ đó không phải là từ tự tánh. Người xưa có tâm thanh tịnh nên họ khai mở được tự tánh. Đó là lý do vì sao chúng ta phải tin vào người xưa!

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!